

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2020, č. j. CPR-14535-8/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaných rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje vysočina, Odbor

cizinecké policie, ze dne 13. 3. 2019, č. j. KRPJ-115998-39/ČJ-2018-160022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a současně bylo toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „ZPC“), správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 2 ZPC od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí (§ 118 odst. 3 ZPC). Na žalobce se nevztahují důvody dle § 179 ZPC, znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 120a ZPC (podle vyžádaného stanoviska). Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že minimálně v období od 29. 10. 2018 do 9. 11. 2019 byl žalobce na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce ve včas podané žalobě nejprve obecně uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti rozhodnutí, když správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, jenž je nezbytný vzhledem k okolnostem případu. Byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalobce správním orgánům vytkl, že si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu (poznámka soudu: žalobce neupřesnil nedostatky v podkladech ani ve zjištění stavu věci).
4. Žalobce se v žádném případě nedopustil výkonu nelegálního zaměstnání nebo práce v ČR. Pobytová kontrola byla provedena v areálu zemědělského družstva AGRA Brtnice a.s. (dále jen jako „AGRA“) v Jihlavě. Žalobce zde vykonával práci na základě pracovní smlouvy (sepsané česky v polských Katowicích) se společností BESKYD O. P. (dále jen jako „BESKYD“) se sídlem v Katowicích. Na základě „Polecenie wyjazdu stużbowego – Cestovní příkaz“ byl žalobce vyslán na časově omezenou pracovní cestu do Brtnice jako pomocný pracovník v živočišné či rostlinné výrobě pro obchodního partnera zaměstnavatele společnost AFON Praha s.r.o. (dále jen jako „AFON“). Žalobce disponoval platným národním polským vízem typu D číslo 011426565.
5. Společnost BESKYD uzavřela dne 1. 6. 2018 smlouvu o dílo se společností AFON, přičemž BESKYD byl subdodavatelem. Společnost AFON uzavřela dne 14. 9. 2018 smlouvu o dílo se společností AGRA, kdy AFON je subdodavatelem. Společnost BESKYD z pozice zaměstnavatele vyslala do AGRA žalobce na práci ode dne 17. 10. 2018 na základě požadavku společnosti AFON. Společnost BESKYD funguje jako externí subdodavatel, který zajistí plnění zakázky, pokud AFON nedisponuje dostatečným počtem vlastních zaměstnanců.
6. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o tom, že může vycestovat do země původu, a také s vydaným závazným stanoviskem MV ČR, č.j. MV-141785-2/OAM-2019

ze dne 2. 12. 2019. V zemi původu totiž probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Ten v současnosti nepolevuje na intenzitě, jsou neustále hlášeny přestřelky, včetně mrtvých, a to nejen mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Z Informací OAMP MV ČR vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, když incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalcí a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Na tomto území se rebelové obou samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení a poprav. Po dvou letech zdejšího konfliktu se tak vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny.

7. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že správní orgán porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, jež je nezbytný vzhledem k okolnostem případu; neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu, když závěr napadeného rozhodnutí není pravdivý; porušil § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupoval v souladu se zákony a jinými právními předpisy; porušil § 2 odst. 3 správního řádu, když nešetřil oprávněné zájmy žalobce; porušil § 2 odst. 4 správního řádu, když nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu. Podle žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. Tedy nebyly splněny jak podmínky pro uložení správního vyhoštění, tak ani pro stanovení doby k vycestování z ČR (poznámka soudu: žalobce blíže nekonkretizoval žádnou z námitek v tomto bodě rozsudku).
8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalované.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na závěrech uvedených nejen v napadeném rozhodnutí, ale i prvostupňovém rozhodnutí, a proto na ně v plném rozsahu odkázala. Byly v nich totiž přezkoumatelným způsobem uvedeny veškeré důvody, pro které bylo shledáno naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC. Jelikož byly zjištěny relevantní podklady, mohlo být konstatováno protiprávní jednání žalobce. Ve správním řízení bylo řádně prokázáno a doloženo protiprávní jednání žalobce. Správní orgány se v rozhodnutích vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, tedy i s tím, co uvedl žalobce. Vzhledem k tomu, že námitky žalobce jsou totožné s námitkami odvolacími, žalovaná v dalším odkázala na odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaná také uvedla, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami a neshledala žádné porušení zákonných ustanovení. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí

žalované, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

11. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám, kdy žalobce tvrdil, že se na území ČR nacházel oprávněně, neboť sem byl jako zaměstnanec polské společnosti vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu s § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu.
12. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 9. 11. 2018 byla provedena pobytová kontrola v zemědělském družstvu AGRA na adrese Uhřetínovice 47, 586 01 Jihlava. Zde pracoval žalobce jako dělník v živočišné výrobě. Při kontrole předložil platný cestovní pas č. X, opatřený dlouhodobým polským národním vízem č. X s možností vícenásobného vstupu, délkou 354 dnů a platností od 12. 2. 2018 do 31. 1. 2019, účelem vydání 06 Z důvodu podezření, že je žalobce zaměstnán na území ČR bez povolení, ačkoliv je toto podmínkou výkonu zaměstnání, bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.
13. Žalobce do protokolu ze dne 9. 11. 2019 uvedl, že od března do října 2018 pracoval na polské vízum na stavbách v Polsku. Pracoval pod paní O., její příjmení ani název firmy neznal. Poté, co na stavbě skončil, mu O. nabídla práci v ČR, v zemědělství. Nabídku přijal a v kanceláři u O. podepsal pracovní smlouvu. Do ČR - Uhřetína jej přivezl dne 28. 10. 2018 pracovník O. pan M. a s ním se domluvil na platě 85 Kč za odpracovanou hodinu. V Uhřetínovicích na žalobce čekal nějaký pán a ten jej ubytoval v areálu družstva AGRA. Druhý den si pro něj přišla paní V., proškolila jej z bezpečnosti práce a hned začal pracovat. Z pracovních pomůcek dostal jen rukavice, oblečení měl vlastní. V. mu ukázala, co má dělat. Práce spočívala ve stlaní slámy pod dobytek v kravíně. Také mu vedla pracovní docházku. Pracoval od pondělí do neděle, od 4 hod. ráno do 10 hod. dopoledne, pak měl volno. Takto pracoval až do pobytové kontroly. Žádnou zálohu zatím nedostal, žil z peněz, které vydělal v Polsku. V Polsku pracoval pouze jako stavební dělník, nikdy v zemědělství. V ČR nemá žádné příbuzné ani jiné vazby. Na Ukrajinu se chce vrátit. Ve vycestování z ČR mu nic nebrání.
14. Dne 16. 11. 2018 byl sepsán protokol se svědkyní V. P., která v družstvu AGRA pracuje jako vedoucí střediska. Do protokolu uvedla, že žalobce není jejich kmenový zaměstnanec, u nich byl zaměstnán přes pracovní agenturu. Nastoupil dne 12. 10. 2018 jako pomocná síla do živočišné výroby. Jeho práce spočívala ve stlaní slámy pod dobytek. V den nástupu jej osobně provedla po areálu, ukázala ubytování a vydala mu ochrannou gumovou vestu. Následně mu zadávala a kontrolovala práci, vedla mu také docházku. Veškeré nářadí, stroje a materiál potřebný k práci byl majetkem družstva.
15. Dne 24. 1. 2019 byl sepsán protokol se svědkyní H. O., která zastupovala společnost AFON. Do protokolu uvedla, že předmětem podnikání této společnosti jsou především úklidové práce a práce v živočišné výrobě. AFON má jak své kmenové zaměstnance, tak najaté pracovníky na základě smluv o dílo. Žalobce nebyl jejich kmenovým zaměstnancem. Společnost AFON uzavřela smlouvu o dílo se společností BESKYD, která jim na základě jejich požadavku posílá zaměstnance. Funguje jako externí subdodavatel, který zajistí

plnění zakázky, když AFON nedisponuje dostatečným počtem zaměstnanců. Společnost BESKYD dodala žalobce do společnosti AGRA na práci od 17. 10. 2018 na základě požadavku společnosti AFON, která má s AGRA sepsanu smlouvu o dílo. Žalobci práci zadával a následně kontroloval zaměstnanec společnosti AGRA. Veškerý zemědělský materiál a technika, kterou žalobce k práci potřeboval, byl v majetku družstva AGRA.

16. Ve správním spisu jsou dále zahrnuty: informace o nástupu do zaměstnání – vyslání společností BESKYD k plnění úkolů z uzavřené smlouvy ke společnosti AFON v době od 17. 10. 2018 do 16. 11. 2018 v profesi pomocný pracovník v živočišné či rostlinné výrobě; smlouva o dílo uzavřená na dobu určitou mezi společností BESKYD (zhotovitel) a společností AFON (objednatel) s předmětem smlouvy spočívajícím v provádění úklidu nebo jiných pomocných prací svými pracovníky na určených pracovištích objednatele, dle potřeb a požadavků objednatele a dle vzájemné ústní dohody a počtu požadovaných pracovníků; plná moc k zastupování AFON; smlouva o dílo uzavřená na dobu určitou mezi AGRA (objednatel) a AFON (zhotovitelem) s předmětem smlouvy na provádění díla, spočívajícího v zemědělských službách, jehož součástí je i úklidové a servisní dílo dle jednotlivých objednávek; dohoda o kalkulaci cen na základě uzavřené smlouvy o dílo mezi AGRA a AFON; záznam o pracovní docházce žalobce za září a říjen 2018; pracovní smlouva uzavřená mezi společností BESKYD a žalobcem dne 11. 10. 2018 a cestovní příkaz ke služební cestě; sdělení Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště v Jihlavě, že žalobce neměl vystaveno pracovní povolení.
17. Při pobytové kontrole bylo tedy zjištěno, že žalobce pracuje v družstvu AGRA na základě uzavřené smlouvy o dílo mezi AGRA (objednavatelem) a společností AFON (zhotovitelem) se sídlem v Praze. Žalobce pracoval společně s kmenovými zaměstnanci firmy AGRA, vykonával obdobnou práci a řídila jej vedoucí pracovnice AGRA – práci mu zadávala a kontrolovala. Žalobce sem byl vyslán firmou AFON. Práci prováděl podle potřeb firmy AGRA. Pracovní doba byla rovněž určena firmou AGRA. Docházka žalobce byla kontrolována vedoucí pracovnící AGRA. Dokumenty k pracovní činnosti žalobce byly vedeny společností AGRA.
18. Vzhledem k zjištěním z provedené pobytové kontroly vzniklo policii důvodné podezření o tom, že žalobce vykonával ve společnosti AGRA zaměstnání bez platného povolení k zaměstnání. Proto po posouzení všech zjištění z pobytové kontroly bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, neboť výsledky pobytové kontroly odůvodňovaly závěr, že žalobce vykonává na území ČR zaměstnání bez platného povolení k zaměstnání.
19. S ohledem na výše uvedené podklady a provedená skutková zjištění lze přisvědčit závěrům správních orgánů o tom, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, když minimálně od 29. 10. 2018 do 9. 11. 2019 žalobce vykonával v areálu družstva AGRA pracovní činnost jako pomocná síla v živočišné výrobě – stláni slámy pod dobytek.
20. Ačkoliv žalobce byl v době prováděné pobytové kontroly oprávněn k pobytu na území ČR (jako držitel platného cestovního pasu Ukrajiny s vylepeným dlouhodobým polským vízem, opravňujícím žalobce k pobytu nejen na území Polska, ale též na území jiných

členských států EU), je ze shora vyličených skutkových okolností zřejmé, že žalobce nebyl oprávněn k výkonu výdělečné činnosti na území ČR. Ta totiž byla podmíněna platným povolením k zaměstnání, vydaným Úřadem práce ČR, jehož držitelem však žalobce nebyl.

21. Ve správním řízení bylo totiž spolehlivě prokázáno, že činnost, kterou žalobce vykonával v družstvu AGRA, naplňovala znaky závislé práce. Žalobce práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za slíbenou odměnu. Povaha práce spočívala ve stlaní slámy pod dobytek v družstvu AGRA. Žalobce pracoval mezi kmenovými zaměstnanci družstva AGRA. Vedoucí pracovníci AGRA kontrolovali docházku žalobce. Práce žalobce byla na pracovišti koordinována a kontrolována pouze zaměstnanci AGRA. Žalobce pracoval podle potřeb družstva AGRA od 4 do 10 hod. a pracoval obvykle v průměru 6 hodin denně. Za odpracované hodiny v měsíci měl žalobce dostávat výplatu v českých korunách, nikoliv v polských zlotých (dle údajného vysílajícího zaměstnavatele). Mnoho skutečností nasvědčuje účelovosti uzavíraného pracovního poměru žalobce v Polsku s cílem vyslání na území ČR (účelovost dokumentů souvisejících s tímto pracovním poměrem). To vše podporuje závěr správního orgánu o nelegálnosti výkonu pracovní činnosti žalobce na území ČR.
22. Žalovaná i prvostupňový správní orgán uvedli v rozhodnutích výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházeli (výčet některých podkladů byl rovněž specifikován výše). Dle krajského soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Krajský soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že správní orgány rozhodovali na základě nedostatečně zajištěných podkladů a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, protože jsou všechna správní rozhodnutí nezákonná, a dále ani v tom, že pro rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky nebo že správní řízení bylo zatíženo procesními nedostatky, anebo že nebylo postupováno v souladu se zákony a právními předpisy, nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu). Není pravdivé ani tvrzení žalobce v tom, že jeho jednání nepředstavovalo porušení žádného českého ani evropského právního předpisu. Žalobce své námitky nijak nespecifikoval, jejich shora uvedený výčet nijak blíže nespecifikoval, uvedl je pouze v obecné rovině, konkrétními skutkovými výtkami neupřesnil údajně porušené právní předpisy, s nimiž mělo být vedené správní řízení v rozporu a rovněž neupřesnil ani případné procesní nedostatky, jimiž mělo být správní řízení zatíženo. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve svých námitkách setrval jen v naprosto obecné rovině. Ostatně není na správním soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení. V žalobě musí být jednotlivé výtky specifikovány, nelze ani odkazovat na obsah odvolání ve správním řízení, kde by snad měl soud dohledávat formulaci konkrétních výtek vůči napadeným rozhodnutím.

23. Žalobce dále namítal, že jeho jednání nebylo výkonem nelegální práce na území ČR, tudíž že nepředstavuje porušení žádných právních předpisů, a že správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a také směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobce je totiž zaměstnancem polské společnosti BESKYD a do ČR byl vyslán polským zaměstnavatelem v rámci přeshraničního poskytování služeb, pročež se na území ČR nacházel a pracoval zcela v souladu s právními předpisy.
24. Posledně uvedeným žalobním námitkám nemohl krajský soud také přisvědčit, a to především s ohledem na již výše provedený výklad skutkových zjištění v této věci. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území ČR v družstvu AGRA, svým charakterem naplňovala znaky závislé práce. Žalobce vykonával práci ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53). Žalobce práci vykonával v prostorách družstva AGRA. Družstvo AGRA a její vedoucí zaměstnanci kontrolovali žalobce a vedli jeho docházku. Za odvedenou práci měl být vyplácen v českých korunách. Žalobce nepopřel, že by v družstvu AGRA vykonával závislou práci. Mohl sice argumentovat tím, že tuto práci konal pro polského zaměstnavatele (uzavřel v Polsku údajnou pracovní smlouvu dne 11. 10. 2018), jenž jej k práci vyslal, avšak to nebylo prokázáno. Jediné povolení k pobytu bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států EU, a to s možností vícenásobného vstupu. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (případné polské povolení k zaměstnání nemůže mít účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce nebyl, což potvrdil i sám žalobce. Žalobce vykonával práci v areálu družstva AGRA na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi českým agenturním zaměstnavatelem společností AFON a družstvem AGRA. Byť tedy po přidělení žalobce k výkonu práce v družstvu AGRA zůstal formálně zachován pracovněprávní vztah k polskému zaměstnavateli.
25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

26. Podle § 178b odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.
27. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení, cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
28. Podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a § 97.
29. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.
30. Podle § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1).
31. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, „který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
32. Výkon závislé práce je definován v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů. Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle § 2 odst. 2 cit. zákona musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Podle § 2 odst. 3 cit. zákona může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a pracovní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

33. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti). V §§ 95 až 97 pak zákon o zaměstnanosti zvlášť upravuje některé hraniční případy. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, je-li cizinec, jehož zaměstnavatel je zahraničním subjektem, tímto svým zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k výkonu práce spočívající v plnění úkolů dle smlouvy uzavřené mezi zaměstnavatelem a českou právnickou nebo fyzickou osobou. Ust. § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, stanoví, že je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1). Dočasným přidělením cizince k výkonu práce k uživateli je v souladu s § 66 zákona o zaměstnanosti třeba rozumět agenturní zaměstnávání. Podle § 66 in fine agentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta, nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání. Zákaz agenturám práce dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele nejen držitele zelené a modré karty, nýbrž i ty, kterým bylo vydáno povolení k zaměstnání, byl do zákona o zaměstnanosti zaveden s účinností od 1. 1. 2012. Podle důvodové zprávy k novele č. 367/2011 Sb. je agenturní zaměstnávání cizinců v rozporu s účelem pracovního povolení, které je vždy vydáváno s vazbou na konkrétní pracovní místo.
34. Výjimku z tohoto pravidla představuje ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.
35. Soudní dvůr EU již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 Webb konstatoval, že „činnost spočívající v tom, že podnik poskytuje za úplatu pracovníky, kteří zůstávají zaměstnanci tohoto podniku, aniž je se společností, která je využívá, uzavřena jakákoli pracovní smlouva, je podnikatelskou činností“, která musí být považována za službu ve smyslu čl. 56 SFEU. Později vymezila obsah pojmu „vyslání v rámci poskytování služeb“ též směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) v článku 1 odst. 3. V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 Vicoplus a další se pak Soudní dvůr zabýval výkladem tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá. S ohledem na zvláštní povahu takové služby, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž má být

služba poskytována, mohou členské státy podřídít takové vysílání pracovníků požadavku na získání pracovního povolení. V rozsudku ze dne 11. 9. 2014 ve věci C - 91/13 Essent Energie však Soudní dvůr upřesnil, že paušální požadavek na získání pracovního povolení je v kontextu čl. 56 SFEU nepřiměřený. Odůvodněným může být pouze v případě, že je svoboda poskytování služeb využívána k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (například ke zprostředkování zaměstnání, jehož cílem je začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu). Nicméně pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, v němž je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli vysláni pouze dočasně za účelem splnění konkrétního úkolu, neusilují o vstup na pracovní trh hostitelského členského státu, a nemohou pro něj tím pádem představovat ohrožení.

36. Obdobnou skutkovou i právní situací se Nejvyšší správní soud již zabýval, např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017-25.
37. Prakticky totožný skutkový stav byl základem pro závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, podle něhož „český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti“ (bod 41 odůvodnění).
38. Krajský soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru jakkoli odchýlit, považuje jej za přílehlavý i na nyní posuzovaný případ. Zároveň pro podrobnější rozbor relevantní

judikatury Soudního dvora EU, jakož i právní úpravy, z důvodu hospodárnosti odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017-31.

39. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce uzavřel s polskou společností BESKYD pracovní smlouvu, přitom z jejího znění vyplývá, že šlo o výkon práce v živočišné výrobě v Brtnici pro českou agenturní společnost AFON z Prahy. Dle smlouvy o dílo uzavřené mezi společností AFON a společností AGRA vyplývá, že předmětem rámcové smlouvy o dílo bylo zajištění zemědělských služeb, včetně úklidu a servisu družstva AGRA prostřednictvím zaměstnanců společnosti AFON. Z pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a polskou společností je zřejmé, že je uzavřena na dobu neurčitou a dodatek týkající se mzdy a místa výkonu práce v České republice je formálně stanoven na období mezi 16. 10 až 15. 11. 2018. Žalobce neuváděl, že by měl práci v ČR vykonávat jen krátce po omezenou dobu. Jak žalobce uvedl, pro tuto polskou společnost pracoval v Polsku pouze jako stavební dělník, ale nikdy tam nepracoval v živočišné výrobě. Není tedy zřejmé, že žalobce měl svou pracovní činnost na území České republiky vykonávat pro polského zaměstnavatele a pouze po omezenou dobu. Do protokolu žalobce uvedl, že vycestoval kvůli práci a výdělku do Polska, avšak když tam práce skončila, doporučili mu práci v České republice.
40. Z uvedeného je zřejmé, že polská společnost BESKYD, vedle toho, že předtím žalobce údajně zaměstnávala na území Polska jako stavebního dělníka, aktuálně zapůsobila spíše jako agentura práce vysílající žalobce na pomocnou práci v zemědělství do České republiky přes jinou agenturu práce v ČR AFON, když žalobce pro společnost na území Polska nikdy nepracoval v oblasti zemědělské výroby, o společnosti neměl bližší informace a neznal příjmení osoby, s níž jednal. Žalobce tedy nevykonával svou hlavní činnost v Polsku (zde totiž nevykonával podle svých slov už žádnou činnost, stavební práce tam skončily), ale již jen v České republice; když z vyjádření žalobce ani neplyne, že by se po ukončení práce v družstvu AGRA měl vrátit zpět k polské společnosti a pro ni pracovat. Naopak z jeho postupu vyplynula zjevná snaha o začlenění na český pracovní trh. Z pracovní smlouvy s polskou společností BESKYD je zjevné, že pouze zastírá faktický stav, kdy polská společnost žádnou konkrétní zakázku na území ČR neplní, své zaměstnance neinstruuje, tito nejsou pod jejím vedením; předmětem činnosti této společnosti v uvedené věci bylo pouze „agenturní“ dodání pracovníka na český pracovní trh.
41. Vzhledem k nedostatku vlastních pracovníků zjevně potřebuje český pracovní trh zaměstnávat více cizinců (nejedná se o ojedinělý případ), ale to jedině za současného splnění zákonných podmínek pro takové zaměstnávání. Bude tedy do budoucna nezbytná úprava dosavadní přísné politiky i právních předpisů souvisejících se zaměstnáváním cizinců v ČR. Nicméně vzhledem k velkému množství obdobných případů musí soud vyslovit také názor, že v souvislosti s nelegálním zaměstnáváním cizinců na území ČR jsou potírání často pouze jednotliví cizinci, obvykle neznalí práva a českého jazyka a nemající prvoplánový úmysl porušovat naše právní předpisy. Postihovány by pak měly být především parazitující společnosti a jejich společníci či jednatelé, kteří si na lákání cizinců za „levnou“ práci do ČR s příslibem zajištění všeho potřebného, včetně legalizace práce, zařídili svůj byznys a zisk. Přitom cizince jen uvádí v omyl a slíbenou skutečnou legalizaci zaměstnání nesplní. Cizinci jsou pak v souladu se stávající právní úpravou vyhošťováni.

42. Krajský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, v němž se jednalo o podobné vztahy mezi společnostmi, kdy stěžovatelka měla být vyslána polskou společností na území České republiky a Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení, že u této společnosti vykonávala hlavní pracovní činnost.
43. Krajský soud se s odkazem na související judikaturu ztotožňuje se závěrem správních orgánů ohledně toho, že se v daném případě jednalo o službu vykazující znaky agenturního zaměstnávání, která podléhá příslušnému povolení a nelze jí tak subsumovat pod výjimku stanovenou v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ze skutkových okolností případu je totiž nesporné, že výkon pracovní činnosti žalobce byl závislou prací pro družstvo AGRA a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES, neboť žalobce u svého bývalého polského zaměstnavatele už vůbec nepracoval (pracoval v jiném oboru), a ten ani výkon jeho práce u družstva AGRA nijak nekontroloval. Z toho nelze dovodit, že by žalobce převážnou část své pracovní činnosti vykonával v domovském státě svého zaměstnavatele, kam by se po dokončení práce v České republice navracel, přestože se jedná o stěžejní podmínku, která odlišuje vyslání zaměstnance za účelem plnění konkrétní zakázky od agenturního způsobu zaměstnávání.
44. Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány zjistily řádně skutkový stav věci, který byl potřebný pro vydání rozhodnutí, přičemž v souladu se zákonem vyhodnotily jednání žalobce jako protiprávní, splňující podmínky pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
45. V posuzované věci bylo na základě výpovědí žalobce vyhodnoceno, že žalobce pobýval na území ČR velmi krátkou dobu, na území ČR nemá žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy ani pohledávky. Nemá zde žádnou rodinu, vazby ani jiná pouta. Naopak na Ukrajině má rodinu a chce se tam vrátit. V návratu na Ukrajinu žalobci nic nebrání. Vzhledem k délce pobytu na území ČR nemohlo u žalobce dojít ke zpretrhání rodinných, společenských a kulturních vazeb ke své nejbližší rodině na Ukrajině a ke státu, jehož je žalobce státním občanem. Žalobce je v produktivním věku, je zdravý a v ČR nemá žádné závazky. Nebyl tak shledán důvod, proč by žalobce nemohl svůj život realizovat na Ukrajině. Nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce nebyl shledán (§ 119a odst. 2 ZPC).
46. Podle § 120a odst. 1 ZPC si správní orgán vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS45151 ze dne 9. 11. 2018 k možnosti vycestování žalobce. Ze závazného stanoviska vyplývá, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 ZPC a jeho vycestování je možné. Ze stanoviska například vyplývá, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, konkrétně v Zakarpatské oblasti, lze považovat za natolik uspokojivou, že umožňuje bezpečný návrat žalobce. Napjatá situace přetrvává pouze na jihovýchodě Ukrajiny, na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, příhraniční oblasti s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty se od října 2015 omezují výhradně na linii dotyku výše uvedených oblastí, jiné oblasti nejsou konflikty dotčeny. Zakarpatská oblast, odkud žalobce pochází a kde žije jeho rodina, není konflikty nijak zasažena. Život v této oblasti probíhá bez problémů. Vzhledem k uplatněným odvolacím námitkám žalobce bylo vyžádáno závazné stanovisko ministra

vnitřní ČR ze dne 2. 12. 2019, č.j. MV-141785-2/OAM-2019, kterým byly závěry předchozího závazného stanoviska zcela potvrzeny a bylo opět konstatováno, že vycestování žalobce je možné. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro rozhodnutí správního orgánu. V nyní posuzované věci tedy byly zohledněny rovněž ust. § 179 odst. 1 a 2 ZPC, která stanoví kritéria vážné újmy a podmínky, za nichž není vycestování cizince možné, kdy by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Takové skutečnosti však v případě žalobce nebyly shledány.

47. Doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, byla stanovena na dobu 1 roku, což představuje dolní polovinu zákonného rozpětí, když žalobce byl ohrožen správním vyhoštěním až na 5 let. Přihlédnuto muselo být právě k tomu, že šlo o první porušení právních předpisů na území ČR. Také doba k vycestování 10 dnů byla přiměřená a v souladu s právními předpisy, žalobce neměl žádné závazky na území ČR, měl celou rodinu na Ukrajině a cestovní pas měl platný a v pořádku.

V. Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
49. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

B. Z.